

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 457/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti U., s. r. o., V., zastúpenej advokátom JUDr. S. K., V., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 3, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 11/2010 z 30. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti U., s. r. o., **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2011 doručená sťažnosť spoločnosti U., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 2 ods. 3 a svojho základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 11/2010 z 30. júna 2011.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že

«I. Sťažovateľ vystupoval ako žalobca v občianskom súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“, pozn.), Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“, pozn.), a tiež Najvyšším súdom SR.

Sťažovateľ sa žalobou proti Ú. V. domáhal zaplatenia sumy 88.650 SKK (2.942,64 €) s príslušenstvom, ako nároku na plnú sumu príspevku na zamestnanie znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie, vyplývajúceho z platnej zmluvy medzi žalobcom, ako zamestnávateľom a Ú. (v ďalšom texte už len ako „Ú. V.“) ako úradom, ktorá bola medzi účastníkmi konania uzavretá dňa 22. 12. 2006.

Okresný súd... rozsudkom zo dňa 16. 12. 2008, č. k. 5 C 126/2008-63 vyhovel žalobe žalobcu (sťažovateľa) a po čiastočnom späťvzati žaloby žalobcom zaviazal žalovaného (Ú. V.) na zaplatenie sumy 75.463,50 SKK (2.504,93 €) s 8,5 % ročným úrokom z omeškania od 22. 7. 2008 do zaplatenia pre žalobcu.

Proti tomuto rozsudku podal Ú. V. odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil a žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu.

II. Rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 17. 6. 2009, č. k. 1 Co 46/2009 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu... zo dňa 16. 12. 2008, č. k. 5 C 126/2008-63, a bolo zároveň vyslovené, že proti rozsudku je prípustné dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, a to v otázke, či zmena právneho predpisu rozhodného pre určenie výšky príspevku na zamestnávanie znevýhodneného uchádzača o zamestnanie (zákon č. 5/2004 Z. z. o službách zamestnanosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov, vyhl. č. 44/2004 Z. z.) má za následok zmenu výšky takto poskytovaného príspevku, ak dohoda o jeho poskytovaní bola uzavretá pred účinnosťou tejto zmeny právneho predpisu.

Z týchto dôvodov odvolací súd pripustil dovolanie.

III. Ú. V. podal proti rozsudku Krajského súdu... zo dňa 17. 6. 2009, č. k. 1 Co 46/2009 dovolanie na Najvyšší súd SR...

IV. Najvyšší súd... uznesením zo dňa 30. 6. 2011, č. k. 3 Cdo 11/2010 dovolaniu Ú. V. vyhovel a zrušil rozsudok Krajského súdu... zo dňa 17. 6. 2009... ako aj rozsudok Okresného súdu... 16. 12. 2008, č. k. 5 C 126/2008-63 vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 75.463,50 Sk (2.504,93 €) s príslušenstvom a vec v rozsahu zrušenia vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

Námietky uplatnené Ú. V. v podanom dovolaní vyhodnotil NS SR ako dôvodné...».

3. Sťažovateľka uviedla, že „Je nesporné, že podstatou pre posúdenie problematiky a námietok nastolených v tejto ústavnej sťažnosti, je zodpovedanie základnej otázky: je vzťah založený dohodou zo dňa 22. 12. 2006 (pozri bod 2 I., pozn.) v znení neskorších dodatkov, medzi účastníkmi tohto konania vzťah súkromnoprávny alebo verejnoprávny?

Najvyšší súd vytvoril veľmi zvláštnu teóriu o nejakom hybride, o vzťahu súkromnoprávnom s prvkami verejného práva.

Sťažovateľ je skutočne presvedčený o tom, že vzťah založený medzi nám a Ú. V. je vzťahom súkromnoprávnym.“.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd

„1. ... rozhodol, že Najvyšší súd... uznesením č. k. 3 Cdo 11/2010 zo dňa 30. 6. 2011 porušil:

a) článok 2 ods. 3, čl. 46 ods. 1 Ústavy...

b) článok 6 ods. 1, prvú vetu Dohovoru... v spojení s článkom 1 ods. 2 a článkom 7 ods. 5 Ústavy...

2. ...

a) zrušil uznesenie Najvyššieho súdu... č. k. 3 Cdo 11/2010 zo dňa 30. 6. 2011,

b) vrátil vec Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie...

c) prikázal, aby Najvyšší súd... obnovil stav pred porušením sťažovateľovho základného práva.“.

5. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že po vrátení veci najvyšším súdom okresný súd opätovne koná (na 29. november 2011 nariadil termín pojednávania).

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podstatou námietok sťažovateľky sú právne závery najvyššieho súdu pri posudzovaní problematiky (charakteru) právneho vzťahu založeného „*dohodou o poskytnutí príspevku na zamestnanie znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie z 22. decembra 2006*“, s ktorým sťažovateľka nesúhlasí (pozri bod 3).

8. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad

uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05)]. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. Sťažnosť ústavnému súdu možno podať len vtedy, keď boli pred jej podaním vyčerpané všetky prostriedky, ktoré zákon na ochranu práv poskytuje. Takým prostriedkom sa podľa ustanovenia § 53 zákona o ústavnom súde rozumie riadny opravný prostriedok, mimoriadny opravný prostriedok, výmúč návrh na obnovu konania a iný právny prostriedok, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd poskytuje.

10. V danom prípade je ústavná sťažnosť neprípustná, pretože smeruje proti zrušujúcemu rozhodnutiu najvyššieho súdu (pozri bod 2. IV), ktoré treba považovať za procesné rozhodnutie, nemajúce charakter rozhodnutia „konečného“. Po tomto rozhodnutí konanie vo veci samej bude pokračovať na krajskom súde, resp. okresnom súde (pozri bod 5). Až po jeho ukončení a vydaní rozhodnutia okresným súdom, resp. krajským súdom vo veci samej (ako aj po využití možnosti podať mimoriadne opravné prostriedky) bude mať sťažovateľka možnosť uplatniť ochranu svojich práv podaním sťažnosti ústavnému súdu.

11. Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože v danom štádiu súdneho prejednávania veci nie je daná jeho právomoc na prerokovanie veci (po zrušení veci dovolacím súdom bude o nej ďalej konať okresný súd).

12. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2011